

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Oboer/16/2013
Identifikačné číslo spisu:	7599899830
Dátum vydania rozhodnutia:	13.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7599899830.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného CASSOVIA METAL investičný fond akciová spoločnosť, Košice v likvidácii, naposledy so sídlom Hlavná 108, Košice, IČO: 31 693 857, proti povinnej X. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, o vymożenie pohľadávky v sume 41,49 Eur (1.250,- Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 0Er/674/1999, o dovolaní spoločnosti EUROINVESTOR s.r.o., so sídlom Hronského 1811, Vranov nad Topľou, IČO: 36 703 591, právne zastúpenej AK NOVIKMEC s.r.o., so sídlom Rázusova 125, Vranov nad Topľou, IČO: 36 868 701 proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6CoE/32/2012-44 z 31. júla 2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .
P povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Dňa 22. marca 1999 bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného CASSOVIA METAL investičný fond akciová spoločnosť, Košice na vykonanie exekúcie proti povinnej X. W. na podklade exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Okresného súdu Košice - okolie č. k. Ro 3963/97-2 z 5. júna 1997. Okresný súd Košice - okolie, ako súd exekučný, dňa 8. apríla 1999 poveril súdneho exekútora JUDr. Ing. Štefana Vargu, so sídlom Exekútorského úradu v Trebišove, vykonaním exekúcie na vymożenie uloženej povinnosti zaplatiť sumu 1.250,- Sk s príslušenstvom.

Podaním zo 16. novembra 2011 sa spoločnosť EUROINVESTOR s.r.o., so sídlom Hronského 1811, Vranov nad Topľou, IČO: 36 703 591 domáhala, aby súd pripustil zmenu oprávneného a zmenu súdneho exekútora. V zmysle navrhovaných zmien mala do konania na miesto pôvodne oprávneného CASSOVIA METAL investičný fond akciová spoločnosť, Košice v likvidácii vstúpiť spoločnosť EUROINVESTOR s.r.o. a namiesto JUDr. Ing. Štefana Vargu mal súd poveriť vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Štefana Šviderského, so sídlom vo Vranove nad Topľou, Hronského 1811. Návrh na zmenu oprávneného bol odôvodnený tým, že pôvodne oprávnený CASSOVIA METAL investičný fond akciová spoločnosť, Košice v likvidácii (ako postupca) postúpil na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 22. decembra 2005 spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r.o. (ako postupníkovi) súbor pohľadávok, medzi ktorými bola aj pohľadávka vymáhaná v predmetnom

exekučnom konaní. Spoločnosť INKASO Pohľadávok, spol. s r.o. následne pohľadávku postúpila novému veriteľovi EUROINVESTOR s.r.o. zmluvou o postúpení pohľadávok z 28. júla 2008. Fotokópie predmetných zmlúv aj s prílohami boli pripojené k návrhu. Súčasťou návrhu bolo tiež vyhlásenie spoločnosti EUROINVESTOR s.r.o., že súhlasí so vstupom do exekučného konania.

Okresný súd o týchto návrhoch rozhodol tak, že uznesením č. k. 0Er/674/1999-26 z 5. decembra 2011 zmenu oprávneného nepovolil, rozhodol o zastavení exekúcie a povinnému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 42,56 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ spojil v jednom podaní dva návrhy - návrh na zmenu oprávneného a návrh na zmenu súdneho exekútora, o ktorých sa z procesného hľadiska rozhoduje samostatne. Poukázal na to, že exekučné konanie sa začalo dňa 22. marca 1999, teda pred nadobudnutím účinnosti novely zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Preto musel súd postupovať podľa ustanovení § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“). Dotazom do obchodného registra súd zistil, že pôvodný oprávnený CASSOVIA METAL investičný fond akciová spoločnosť, Košice v likvidácii bol dňa 27. októbra 2010 vymazaný z obchodného registra na základe ukončenia likvidácie k 31. augustu 2010. Keďže oprávnený zanikol výmazom z obchodného registra, nemôže byť ďalej účastníkom konania, čo predstavuje taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. Súd sa preto zaoberal otázkou, či je prípustné rozhodnúť o návrhu na zmenu účastníka konania, doručeného súdu dňa 28. júla 2011 súdnym exekútorom a následne dňa 16. novembra 2011 spoločnosťou EUROINVESTOR s.r.o., ktorá sa označila za oprávneného. Z predložených listín vyplýva, že návrh na zmenu oprávneného bol súdu doručený až po dni, keď došlo k zániku oprávneného. Okresný súd prípustnosť zmeny oprávneného posúdil v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1 ObdoV 45/2007, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) riešil otázku rozhodnutia o zámene účastníka konania po jeho zániku, v prípade, že návrh na rozhodnutie o zámene bol podaný ešte pred jeho zánikom. Z uvedeného judikátu vyplýva, že návrh na zmenu účastníkov možno účinne urobiť len dovtedy, kým má pôvodný žalobca (v danom prípade oprávnený) spôsobilosť byť účastníkom konania. Ak zánikom túto spôsobilosť stratí, návrh na zmenu už nemôže byť účinne urobený. Nie je pritom rozhodujúce, či postupca existuje aj v čase, keď súd rozhoduje o návrhu na zmenu žalobcu, ale stačí, že takýto návrh bol urobený alebo bol s ním vyslovený súhlas skôr, ako pôvodný žalobca stratil spôsobilosť byť účastníkom konania. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd zmenu účastníka konania na strane oprávneného nepripustil. Keďže oprávnený bol vymazaný z obchodného registra, musel súd z tohto dôvodu exekúciu ako neprípustnú zastaviť s poukazom na ust. § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 103 O. s. p. Podľa ust. § 200 ods. 2 Exekučného poriadku musí byť súčasťou rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie aj výrok o trovách exekúcie. S poukazom na ust. § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého náklady exekúcie súdneho exekútora uhrádza povinný, súd uložil povinnému nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie, ktoré mu vznikli od podania návrhu na vykonanie exekúcie v sume 42,56 Eur.

Na odvolanie spoločnosti EUROINVESTOR s.r.o. rozhodol Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením č. k. 6CoE/32/2012-44 z 31. júla 2012. Napadnuté uznesenie vo výroku, ktorým súd prvého stupňa nepovolil zmenu oprávneného, ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.). V prevyšujúcej časti uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň rozhodol, že spoločnosť EUROINVESTOR s.r.o. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd konštatoval, že okresný súd na prejednávanej vec správne aplikoval ustanovenie § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. vzhľadom na znenie ust. § 37 Exekučného poriadku, účinné do 1. februára 2002, ktoré osobitne neupravovalo rozhodovanie o zmene účastníkov exekučného konania. Ustanovenie § 37 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2005 nebolo v zmysle prechodného ustanovenia § 238 ods. 2 Exekučného poriadku možné použiť na konania začaté pred 1. septembrom 2005. Návrh na zmenu oprávneného bol okresnému súdu doručený až po tom, čo pôvodný oprávnený stratil spôsobilosť byť účastníkom konania. Keďže aj v exekučnom konaní je oprávnený disponentom konania, musí vyjadriť súhlas s návrhom v zmysle ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p., ak ho podáva postupník, ktorý má nastúpiť na jeho miesto. Z toho logicky vyplýva, že návrh na zmenu účastníkov možno urobiť len dovtedy, kým má pôvodný oprávnený spôsobilosť byť účastníkom konania, nakoľko iba v takom

pripade je možné, aby vyjadril súhlas s takým návrhom, resp. návrh sám podal. V prejednávanej veci v čase, keď oprávnený mal ešte spôsobilosť byť účastníkom konania, sám návrh v zmysle ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. nepodal a taký návrh v tom čase nepodal ani postupník EUROINVESTOR s.r.o. Okresný súd preto rozhodol správne, keď zmenu na strane oprávneného nepripustil. Dopustil sa však procesného pochybenia, keď po zistení, že oprávnený stratil spôsobilosť byť účastníkom konania, zastavil exekúciu bez toho, aby ju predtým vyhlásil za neprípustnú. Z ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. februára 2002 vyplýva, že predpokladom pre zastavenie exekúcie podľa tohto ustanovenia je jej vyhlásenie za neprípustnú z dôvodu existencie skutočností, pre ktoré exekúciu nemožno vykonať, pričom takou skutočnosťou je aj strata spôsobilosti oprávneného byť účastníkom konania. V zmysle ustálenej súdnej praxe o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení rozhoduje súd jedným výrokom. Napriek tomu však rozhodnutie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú nemožno opomenúť. Odvolací súd preto zrušil napadnuté uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie a v súvisiacom výroku o trovách exekúcie a v tomto rozsahu vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Keďže EUROINVESTOR s.r.o. ako odvolateľ bol v odvolacom konaní úspešný iba čiastočne, odvolací súd mu podľa ust. 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 2 O. s. p. nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu, a to v časti potvrdzujúceho výroku, podala spoločnosť EUROINVESTOR s.r.o. dovolanie. Jeho prípustnosť oprela o ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa názoru dovolateľa mu odvolací súd svojím rozhodnutím, vydaným v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) odňal prístup k súdu a tým aj právo na spravodlivý proces. Odňatie možnosti konať pred súdom vidí dovolateľ v tom, že súdy nepovolili zmenu účastníka konania na strane oprávneného aj napriek tomu, že dovolateľ a jeho právny predchodca splnili všetky zákonné predpoklady pre vstup dovolateľa do konania na strane oprávneného. Poukázal na to, že v zmysle ust. § 37 Exekučného poriadku, účinného do 31. augusta 2005, postačovalo k zmene oprávneného preukázať súdnemu exekútorovi listiny o prevode práva z exekučného titulu na novú osobu. Keďže v prejednávanej veci sa tak stalo ešte v roku 2006 (listom z 15. marca 2006 oznámila spoločnosť INKASO Pohľadávok, spol. s r.o. súdnemu exekútorovi postúpenie vymáhanej pohľadávky a pripojila zmluvu o postúpení pohľadávok z 22. decembra 2005), mal súd ako s novým oprávneným konať so spoločnosťou INKASO Pohľadávok, spol. s r.o., keďže táto spoločnosť sa stala účastníkom konania ex lege. Súd nemal preto rozhodovať o zmene účastníka z pôvodne oprávneného CASSOVIA METAL investičný fond akciová spoločnosť, Košice v likvidácii na dovolateľa, ale z oprávneného INKASO Pohľadávok, spol. s r.o. na dovolateľa. Avšak aj v prípade správnosti druhej prezentovanej alternatívy, podľa ktorej je na zmenu účastníka konania potrebné osobitné rozhodnutie exekučného súdu, je postup súdov v prejednávanej veci neprípustný. Svedčí o tom rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd“) vo veci sp. zn. 1 ObdoV 45/2007, ktorým Najvyšší súd vyhovel dovolaniu podanému novým navrhovateľom. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí potvrdil názor o prípustnosti zmeny účastníka konania po tom, čo pôvodný účastník zanikol, avšak návrh na zmenu bol podaný ešte pred zánikom účastníka. V prejednávanej veci spoločnosť INKASO Pohľadávok, spol. s r.o., ako aj pôvodný oprávnený, ešte v roku 2006 oznámili súdnemu exekútorovi postúpenie pohľadávok a navrhli zmenu oprávneného. V prípade aplikácie Exekučného poriadku platného po 1. septembri 2005 podáva návrh na zmenu účastníka konania súdny exekútor, ktorý má na to stanovenú subjektívnu lehotu 14 dní. Exekútor je touto lehotou viazaný aj v prípadoch, keď sa o skutočnosti zakladajúcej procesné nástupníctvo dozvedel inak, ako oznámením zo strany účastníka konania. Podľa tejto zákonnej úpravy exekútor bol povinný doručiť exekučnému súdu návrh na zmenu oprávneného. Exekútor však nekonal od roku 2006 a túto svoju nečinnosť zdôvodnil údajnou nemožnosťou identifikácie pohľadávok z predložených zmlúv a ich príloh. Spoločnosť INKASO Pohľadávok, spol. s r.o. však exekútorovi predložila overenú kópiu zmluvy o postúpení pohľadávok spolu s prílohou, z ktorej bolo možné jednoznačne identifikovať príslušnú pohľadávku, keďže každá pohľadávka bola označená dlžnou sumou a menom povinného. Otázkou zámeny účastníkov konania v prípade výmazu pôvodného účastníka z obchodného registra sa Najvyšší súd zaoberal tiež v rozhodnutí R 65/1996. Konštatoval v ňom, že v prípadoch, kedy účastník konania zanikol výmazom z obchodného registra pred začatím konania, neprichádza do úvahy zámena

účastníkov alebo pristúpenie do konania podľa ust. § 92 O. s. p., pretože takýto postup je možný len za predpokladu, že účastník, ku ktorému alebo na miesto ktorého má vstúpiť niekto iný, mal spôsobilosť byť účastníkom konania v čase jeho začatia. Z citovaného rozhodnutia je zrejmé, že Najvyšší súd síce odmietol zámenu účastníka konania, ktorý zanikol výmazom z obchodného registra pred začatím konania, ale zároveň priamo potvrdil takýto procesný postup v prípade, že k zániku účastníka výmazom z obchodného registra došlo až po začatí konania. Ďalej dovolateľ namietal tiež nepreskúmateľnosť odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia. Odvolací súd podľa jeho názoru neodpovedal na podstatné a právne významné dôvody odvolania, ale sa obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Z týchto dôvodov žiadal obe rozhodnutia súdov nižšieho stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací podľa ust. § 10a ods. 1 O. s. p., po zistení, že dovolanie podala na to oprávnená osoba, zastúpená právnickou osobou založenou na účel výkonu advokácie (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

V posudzovanej exekučnej veci odvolací súd rozhodol uznesením.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolací súd skúmal otázku prípustnosti dovolania najskôr podľa ust. § 239 O. s. p., ktorý v odsekoch 1 a 2 taxatívny spôsobom vymedzuje, ktoré uznesenia odvolacieho súdu je prípustné napadnúť dovolaním.

Podľa ust. § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, je prípustné:

- proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.),
- proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.),
- proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie uznesenia súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo potvrdenie uznesenia o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/ až c / O. s. p.).

V posudzovanej veci smeruje dovolanie proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z uznesení uvedených v ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak bolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z vád uvedených v ust. § 237 O. s. p. (tzv. vady zmätočnosti). O takú vadu ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je významný predmet konania. Ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v ust. § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. však nie je

významný subjektívny názor účastníka konania, ktorý tvrdí, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení, pretože rozhodujúce je len zistenie súdu, že k takejto procesnej vade skutočne aj došlo.

Vady konania podľa ust. § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Rozumie sa tým taký procesne vadný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Súdny zúčastnený na rozhodovaní mali dovolateľovi odňať možnosť konať pred súdom tým, že nepovolili zmenu účastníka konania na strane oprávneného napriek tomu, že dovolateľ a jeho právny predchodca splnili všetky zákonné predpoklady pre vstup dovolateľa do konania na strane oprávneného.

S vyššie uvedeným názorom dovolateľa sa dovolací súd nestotožnil.

Dovolací súd uvádza, že tak prvostupňový, ako aj odvolací súd na zistený skutkový stav správne aplikovali ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. Exekučné konanie v predmetnej veci sa totiž začalo ešte v roku 1999 a podľa prechodného ustanovenia § 235 ods. 2 Exekučného poriadku platilo, že exekučné konania začaté do 1. februára 2002 sa dokončia podľa doterajších predpisov. Ustanovenie § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2002 otázku procesného nástupníctva v exekučnom konaní riešilo len čiastočne. Ustanovovalo, že exekúciu možno vykonať aj proti inému, než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného, než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, ak sa preukázalo, že na takú osobu prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu. Prevod alebo prechod práva alebo povinnosti, pokiaľ nevyplyval priamo z právneho predpisu, bolo potrebné preukázať listinou vydanou alebo overenou oprávneným orgánom. Citované ustanovenie však neupravovalo konkrétny postup účastníkov exekučného konania, súdneho exekútora a exekučného súdu pre prípad, že k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu po začatí exekučného konania aj došlo. Z ustanovenia § 251 ods. 4 O. s. p. vyplýva, že na exekučné konanie sa použijú ustanovenia prvej až piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. V praxi to znamená, že pokiaľ Exekučný poriadok určitú procesnú situáciu nerieši, tak sa na jej riešenie použijú príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V danom prípade to znamenalo potrebu aplikovať ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. o zmene účastníka konania. S účinnosťou od 1. septembra 2005 bolo zavedené nové znenie ust. § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, ktorým sa účastníkom exekučného konania uložila oznamovacia povinnosť ohľadom existencie právnych skutočností zakladajúcich prevod alebo prechod práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu a exekútorovi povinnosť na základe takéhoto oznámenia podať na súd návrh na pripustenie zmeny účastníka. V zmysle prechodných ustanovení § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku však toto ustanovenie nie je možné aplikovať na exekučné konania začaté pred 1. septembrom 2005, čo je aj posudzovaný exekučný prípad.

Dovolateľ správnosť svojho výkladu ust. § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005 odôvodňuje o. i. ustálenou praxou súdnych exekútorov v tom čase, t. j. zrejme do nadobudnutia účinnosti novely Exekučného poriadku, uskutočnenej zákonom č. 341/2005 Z. z. Tvrdí, že na zmenu oprávneného alebo povinného stačilo oznámiť súdnemu exekútorovi, že došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu na inú osobu a predložiť listinu, ktorá túto skutočnosť preukazovala. Okolnosti prejednávanej veci však priamo potvrdzujú problematickosť takéhoto výkladu zákonných ustanovení. Tvrdený prevod alebo prechod práva z exekučného titulu sa môže stať predmetom sporu tak, ako tomu bolo aj v danom prípade, keď exekútor pokračoval v konaní s pôvodným oprávneným, pretože usúdil, že zmluva o postúpení pohľadávok a ani jej príloha neobsahovali dostatočnú špecifikáciu postupovanej pohľadávky. Dovolací súd tieto skutočnosti zistil z vyjadrenia povereného súdneho exekútora na č. l. 39 spisu. Exekútor však nebol oprávnený sám predmetnú otázku riešiť. Len súd môže posúdiť, či okolnosti uvádzané v oznámení, sú spôsobilé

privodiť prevod alebo prechod práva alebo povinnosti z exekučného titulu a či predložené listiny sukcesiu do práv a povinností oprávneného alebo povinného aj preukazujú. Správnosť záverov exekučného súdu, ako súdu rozhodujúceho v prvom stupni, môže byť následne preskúmaná v rámci odvolacieho konania (keďže nejde o uznesenie podľa osobitného zákona - Exekučného poriadku, vid' ust. § 202 ods. 2 O. s. p. a judikát R 6/2003) a za istých okolností aj konania dovolacieho. Je však neakceptovateľné, aby bol súd viazaný tým, ako otázku procesného nástupníctva v exekučnom konaní posúdil súdny exekútor. Pokiaľ teda aj prax účastníkov exekučného konania a súdnych exekútorov pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 341/2005 Z. z. bola taká ako uvádza dovolateľ, nebola správna a ani v súlade so zákonom a už vôbec nie záväzná pre súd rozhodujúci o návrhu na zmenu účastníka konania, keďže aj v exekučnom konaní platí, že právne záväzný výklad zákona podáva výlučne súd.

Dovolateľ ďalej namietal, že aj keby bol správny názor, podľa ktorého je na zmenu účastníka konania potrebné osobitné rozhodnutie exekučného súdu, súdy zúčastnené na rozhodovaní neprípustne skúmali trvanie podmienok konania u pôvodného oprávneného po tom, čo im bola oznámená a preukázaná hmotnoprávna sukcesia do práv pôvodného oprávneného a doručený návrh na zmenu oprávneného spolu so súhlasom nového oprávneného so vstupom do konania. Odvolával sa pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1 ObdoV 45/2007, ktoré v skutkovo a právne obdobnej veci konštatovalo existenciu vady v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., spočívajúcu v tom, že súd nepripustil zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa z dôvodu výmazu pôvodného navrhovateľa z obchodného registra pred rozhodnutím súdu o zmene účastníka konania. Podľa jeho názoru Najvyšší súd týmto rozhodnutím potvrdil názor o prípustnosti zmeny účastníka konania po tom, čo pôvodný účastník zanikol, avšak návrh na zmenu bol podaný ešte pred zánikom účastníka. K tomuto dovolací súd uvádza, že medzi predmetným prípadom a prípadom, ktorý riešil Najvyšší súd v konaní sp. zn. 1 ObdoV 45/2007 je jeden podstatný rozdiel, ktorý spočíva v tom, že v predmetnej veci návrh na zmenu účastníka konania nepodal doterajší účastník konania, ale osoba, ktorá o sebe tvrdí, že na ňu prešlo právo z exekučného titulu. V zmysle ust. § 92 ods. 2 O. s. p. je aj taká osoba oprávnená navrhnúť zmenu účastníka, pričom v návrhu je inkorporovaný aj jej súhlas so vstupom do konania na strane oprávneného. Súhlas povinného sa nevyžaduje bez ohľadu na to, či sa navrhuje zmena oprávneného alebo povinného, súd preto ani nezisťuje stanovisko tejto osoby k navrhovanej zmene účastníka. Iná je však situácia v prípade oprávneného ako osoby, ktorá svojím návrhom na vykonanie exekúcie iniciovala začatie exekučného konania. V súlade s dispozičnou zásadou, ktorá ovláda aj exekučné konanie, platí, že oprávnený musí s navrhovanou zmenou účastníka súhlasiť. Nie je mysliteľné, aby súd pripustil zmenu oprávneného účastníka konania bez jeho vedomia alebo dokonca proti jeho vôli. Preto je potrebné, aby v prípade, keď zmenu navrhuje osoba, ktorá má vstúpiť na miesto oprávneného, si súd vyžiadal stanovisko oprávneného, teda toho, kto má z konania vystúpiť. V prejednávanej veci takéto stanovisko nebolo možné zabezpečiť vzhľadom k tomu, že pôvodne oprávnený zanikol bez právneho nástupcu. V prípade, ktorý Najvyšší súd prejednával pod sp. zn. 1 ObdoV 45/2007 podal návrh na zmenu navrhovateľa sám navrhovateľ skôr, ako bol vymazaný z obchodného registra. Prejavil tým vôľu vystúpiť z konania a ďalej nebyť účastníkom konania. Preto dovolací súd mohol konštatovať: „...ak miesto doterajšieho navrhovateľa sa uvoľnilo pred skončením konania, dôvodne na jeho miesto môže vstúpiť dovolateľ, ktorý túto vôľu prejavil ešte v čase, keď navrhovateľ existoval.“

V predmetnej veci v čase, keď pôvodne oprávnený ešte existoval, tento sám nepodal návrh na zmenu oprávneného, ktorý by spĺňal kritériá v zmysle ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. a ako vyplýva z vyššie uvedeného výkladu, oznámenie spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r.o. z 15. marca 2006, adresované súdnemu exekútorovi, nebolo spôsobilé privodiť zmenu účastníka exekučného konania na strane oprávneného. Kvalifikovaný návrh na zmenu oprávneného bol súdu doručený až v čase, keď pôvodne oprávnený už neexistoval. Pretože neboli splnené všetky predpoklady pre navrhovanú zmenu účastníka exekučného konania, súdy nižšieho stupňa rozhodli správne, keď návrhu na zmenu oprávneného nevyhoveli. Týmto svojím rozhodnutím neodňali dovolateľovi prístup k súdu.

Dovolací súd sa nestotožnil ani s výhradami dovolateľa o údajnej nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd podľa jeho názoru neodpovedal na podstatné a právne významné dôvody odvolania, ale sa obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého

rozhodnutia.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p., keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa s doplnením ďalších dôvodov, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany odvolateľa, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené jeho návrhu na zmenu oprávneného. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného odvolateľa neuspokojila, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek dovolateľa.

Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 78/05 potvrdil, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v posudzovanom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia.

Keďže vady, z ktorých dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania v prejednávanej veci, nezakladajú prípustnosť dovolania a dovolací súd nezistil iný dôvod, ktorý by prípustnosť zakladal, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že odmietol dovolanie spoločnosti EUROINVESTOR s.r.o. podľa ust. 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Úspešnej povinnej dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože jej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hlasovaním v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.